

26.10.2022

EOAK/6847/2021

Ratkaisija: Oikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Esittelijäneuvos Mikko Sarja

KAUPUNGIN TAPAHTUMAN YKSINOMAAN ENGLANNINKIELINEN NIMI

1 KANTELU

Kantelija pyysi tutkimaan Helsingin kaupungin menettelyä tapahtumakokonaisuuden nimeä koskevassa asiassa. Kantelussa viitattiin tapahtumakokonaisuuteen (1.–5.11.2021), jolla on ollut yksikielisesti englanninkielinen nimi: Helsinki Education Week. Kantelun mukaan kaupungin järjestämän tapahtumakokonaisuuden nimi on osa kielellistä viestintää ja siinä tulee noudattaa kielilakia. Tapahtumille tai tapahtumakokonaisuuksille, joissa kaupunki tai jokin kaupunginhallinnon toimiala toimii pääjärjestäjänä, tulee kantelun mukaan aina antaa kansalliskielinen tai monikielinen nimi.

2 SELVITYS

Kantelun johdosta Helsingin kaupunki toimitti kasvatuksen ja koulutuksen toimialajohtajan laatiman selvityksen (liitteenä). Siinä todetaan muun muassa seuraavaa.

Taustaa

Helsinki Education Week on viikon mittainen helsinkiläisen oppimisen tapahtuma, joka tekee näkyväksi helsinkiläisissä päiväkodeissa, kouluissa ja oppilaitoksissa tehtävää työtä. Kansallisten oppimisen asiantuntijoiden lisäksi yhteistyötä tehdään kaupunkiin saapuvien kansainvälisten oppimisen asiantuntijoiden kanssa.

Helsinki Education Weekin aikana kuka tahansa opetuksen tulevaisuudesta kiinnostunut – kouluista varhaiskasvatukseen ja oppilaitoksiin, opettajista oppilaisiin, vanhemmista yrityksiin – voi järjestää eri puolilla kaupunkia itseään kiinnostavia tapahtumia tai osallistua niihin.

Helsinki Education Week järjestettiin marraskuun ensimmäisellä viikolla 2021 jo neljättä kertaa. Tapahtumaviikko keräsi yli 1700 osallistujaa ympäri maailmaa tulevaisuuden taitojen äärelle. Viikon aikana toteutui 96 tapahtumaa. Näissä päästiin tutustumaan kestävään kehitykseen ja koodauksen saloihin ja luomaan yhteyksiä kotimaisten ja kansainvälisten opetuksen ammattilaisten kanssa.

Lainsäädännöstä

Perustuslain 17 §:n mukaan Suomen kansalliskielet ovat suomi ja ruotsi.

Kielilaki on kielilainsäädännön yleislaki, ja se koskee suomea ja ruotsia. Kielilaissa säädetään yksilöiden kielellisistä oikeuksista ja niiden turvaamisesta sekä vastaavasti viranomaisten kieleen liittyvistä velvollisuuksista. Lain tarkoituksena on turvata perustuslaissa säädetty jokaisen oikeus käyttää tuomioistuimessa ja muussa viranomaisessa omaa kieltään, joko suomea tai ruotsia.

Erytysääntelyä on muun muassa koulutusta koskevassa lainsäädännössä, jossa säädetään mm. koulujen ja oppilaitosten opetus- ja tutkintokielestä sekä kielestä oppiaineena.

Hallintolain 9 §:n mukaan viranomaisen on käytettävä asiallista, selkeää ja ymmärrettävää kieltä.

Kantelusta

Kielilain mukaan Suomen kansalliskielet ovat suomi ja ruotsi. Lain tarkoituksena on turvata perustuslaissa säädetty jokaisen oikeus käyttää tuomioistuimessa ja muussa viranomaisessa omaa kieltään, joko suomea tai ruotsia. Viranomaisen tulee toiminnassaan oma-aloitteisesti huolehtia siitä, että yksityishenkilön kielelliset oikeudet toteutuvat käytännössä. Kaksikielisen viranomaisen tulee palvella yleisöä suomeksi ja ruotsiksi. Viranomaisen tulee sekä palvelussaan että muussa toiminnassaan osoittaa yleisölle käyttävänsä molempia kieliä.

Helsingin kaupungin strategian mukaan Helsingin kaksikielisyys – suomi sekä ruotsi – on osa kaupungin luonnetta ja vahvistaa siten kilpailukykyä, omaperäisyyttä sekä luo vahvat siteet muihin Pohjoismaihin ja niiden pääkaupunkeihin. Strategian mukaan kaupunki muuttuu kielellisesti yhä moninaisemmaksi ja tulevaisuus tekee kaupungista kansallisuuksien ja kielten suhteen moninaisemman kuin aikaisemmin.

Edelleen strategian mukaan Helsinki on houkutteleva ja vetovoimainen niin kansainvälisille osaajille ja heidän perheilleen kuin muualta Suomesta muuttaville. Strategian mukaisesti niin Helsingin kaupunki kuin kasvatuksen ja koulutuksen toimiala osana kaupunkia ottaa entistä aktiivisemmän roolin ulkomaisten yritysten, yrittäjien ja työntekijöiden houkuttelussa ja Helsinkiin asettautumisen tukemisessa. Helsingin kaupungin sekä monien yritysten onnistuminen rekrytoinnissa edellyttää, että kaupunkimme tarjoaa myös englanninkielisiä palveluita. Vieraskielistä toimintaa on strategian mukaisesti lisätty kaupungin kouluissa ja oppilaitoksissa mm. kielikoulutusta lisäämällä.

Samalla on kehitetty digitaalisten palveluiden saatavuutta myös vieraskielisille. Tällä varmistetaan osaava työvoima ja korkea osaamisen saatavuus jatkossakin.

Sitä, että kantelukirjoituksessa mainittu tapahtumanimi on englanniksi mutta tapahtumaan liittyvät palvelut ja viestintä on kuitenkin suomeksi ja ruotsiksi, ei voida katsoa olevan kielilain tai muunkaan lainsäädännön vastaista. Kielellisiä oikeuksia ei siten loukata. Helsingin kansainvälistymisen seurauksena mm. englannin kieli tulee lisääntymään.

3 RATKAISU

3.1 Oikeudellisen arvioinnin lähtökohdat

3.1.1 Lainsäädäntö ja esityöt

Perustuslain 17 §:n 1 momentin mukaan Suomen kansalliskielet ovat suomi ja ruotsi, ja perustuslain 22 §:n mukaan julkisen vallan on turvattava perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien toteutuminen.

Kielilain 2 §:n 3 momentin, jonka mukaan viranomaisen voi antaa parempaa kielellistä palvelua kuin kielilaissa säädetään, osalta on perustuslakivaliokunta pitänyt tärkeänä, että säännös ymmärretään ilmauksena periaatteesta, joka ei ulotu vain suomen ja ruotsin kielen käyttöön vaan jättää viranomaiselle mahdollisuuden ottaa vastaan asiakirjoja ja antaa palvelua myös muilla kielillä silloin, kun kenenkään oikeudet eivät kärsi tämän johdosta (PeVM 9/2002 vp).

Kielilain 9 §:n, jossa säädetään oikeudesta käyttää muita kieliä kuin suomea, ruotsia ja saamea, perusteluissa todetaan muun muassa, että viranomaisen ei koskaan ole itse velvollinen käyttämään vieraita kieliä vaan pääsääntö on, että viralliset asiakirjat annetaan jommallakummalla kansalliskielellä, minkä jälkeen ne käännetään (HE 92/2002 vp).

Kielilain 23 §:n 2 momentin mukaan kaksikielisen viranomaisen tulee palvella yleisöä suomeksi ja ruotsiksi. Viranomaisen tulee sekä palvelussaan että muussa toiminnassaan osoittaa yleisölle käyttävänsä molempia kieliä.

Tämä tarkoittaa pykälän perusteluiden mukaan muun muassa velvollisuutta huolehtia siitä, että kilvet ja opasteet sekä lomakkeet ja esitteet ovat näkyvästi esillä molemmilla kielillä (HE 92/2002 vp).

Kielilain 32 §:n 1 momentin mukaan valtion ja kunnallisen viranomaisen yleisölle suunnatussa tiedottamisessa on kaksikielisessä kunnassa käytettävä suomen ja ruotsin kieltä.

Tiedottamisella tarkoitetaan lain perustelujen mukaan yleisölle, ei yksityiselle, annettavaa yleistä tietoa (HE 92/2002 vp, s. 93).

Saman pykälän 2 momentin mukaan kaksikielisen viranomaisen ilmoitukset, kuulutukset ja julkipanot sekä muut yleisölle annettavat tiedotteet tulee antaa suomen ja ruotsin kielellä.

Kielilain 32 §:n 3 momentin mukaan viranomaisten laatimien selvitysten, päätösten tai muiden vastaavien tekstien julkaiseminen ei velvoita kääntämään niitä sellaisenaan. Viranomaisen tulee kuitenkin huolehtia sekä suomen- että ruotsinkielisen väestön tiedonsaantitarpeista.

Pykälän perustelujen mukaan pelkästään se, että viranomainen julkaisee esimerkiksi tutkimustuloksia, selvityksiä tai muuta aineistoa Internetissä, ei merkitse, että aineisto välttämättä olisi käännettävä. Säännös ei kuitenkaan kavenna viranomaisen velvollisuutta tiedottaa ja antaa yleisölle tietoa molemmilla kansalliskielillä. Viranomaisella on aina vastuu siitä, että niin suomen- kuin ruotsinkieliseen väestöryhmään kuuluvat saisivat yksilön kannalta oleellisen tiedon omalla kielellään. Yksilön kannalta oleellisen tiedon vähimmäismääränä on pidettävä tietoa kysymyksessä olevasta asiasta sekä yhteystietoja henkilöstä, jolta yksilö halutessaan voi saada asiasta tarkempia tietoja omalla kielellään (HE 92/2002 vp, s. 94).

Vieraiden kielten käyttämisestä on kielilaisissa säädetty ainoastaan 33 §:ssä, joka koskee kilpiä, paikannimiä ja julkista liikennettä. Pykälän 1 momentin mukaan erilaisten yleisölle suunnattujen opasteiden tekstien on oltava kaksikielisessä kunnassa suomen- ja ruotsinkielisiä, jollei kansainvälisen käytännön mukaisesti käytetä pelkästään vierasta kieltä.

Kielilain 35 §:n 1 momentin mukaan julkisen vallan on perustuslain mukaisesti huolehdittava maan suomen- ja ruotsinkielisen väestön sivistyksellisistä ja yhteiskunnallisista tarpeista samanlaisten perusteiden mukaan. Saman pykälän 3 momentin mukaan viranomaisten tulee toiminnassaan vaalia maan kielellistä kulttuuriperintöä ja edistää molempien kansalliskielten käyttämistä.

Viimeksi mainitun säännöksen perusteluissa on viitattu muun muassa siihen, että molempien kansalliskielten käyttöalaa tulisi jatkuvasti kehittää siten, että molemmat kielet myös tulevaisuudessa, vieraskielisten kielivaikutteiden lisääntyessä, pysyvät käyttöalaltaan laajoina ja toimivina kielinä. Edelleen perusteluissa on todettu, että sivistyksellisten ja yhteiskunnallisten tarpeiden turvaamiseen tähtäävät toimenpiteet eivät rajoitu ainoastaan Suomen rajojen sisäiseen julkisen vallan toimintaan, sillä säännöksen tarkoittamia erityistoimenpiteitä voivat olla esimerkiksi molempien kansalliskielten käyttö ja näkyvyys kansainvälisissä järjestöissä tai muissa kansainvälisissä yhteyksissä.

Edelleen todetaan, että molempien kansalliskielten käytännön toimivuuden ja näkyvyyden takaamista voidaan pitää erityisen tärkeänä Euroopan unionissa, jossa sekä suomen että ruotsin kieli virallisesta asemastaan huolimatta ovat tosiasiallisia vähemmistökieliä.

Säännöksen tarkoittamat erityistoimenpiteet voivat koskea kansalliskielten virallista asemaa ja todellisia käyttömahdollisuuksia sekä niiden käyttöalaa ja kielenhuollollista tilaa (HE 92/2002 vp).

Hallintolain 9 §:n 1 momentin mukaan viranomaisen on käytettävä asiallista, selkeää ja ymmärrettävää kieltä.

Säännöksen perusteluiden mukaan näihin vaatimuksiin kuuluu sellainen ilmaisutapa, jonka perusteella asiakkaan voidaan olettaa yksiselitteisesti ymmärtävän asian sisällön ja saavan siitä asian laatuun nähden riittävästi tietoa. Säännös edellyttää esitystavalta sekä kielellistä selkeyttä että sisällöllistä ymmärrettävyyttä. Vaatimus hyvästä kielenkäytöstä koskee sekä kirjallista että suullista ilmaisutapaa. Säännös edellyttää perusteluidensa mukaan, että päätös ja muut viranomaisen laatimat asiakirjat, tiedotteet ja ohjeet laaditaan hyvällä ja ymmärrettävällä kielellä. Säännöksen soveltamisala rajoittuu kuitenkin kielelliseen ilmaisutapaan, eikä sillä ole tarkoitettu asettaa erityisiä muotovaatimuksia viranomaisen laatimien asiakirjojen ja tiedotteiden ulkoasulle (HE 72/2002 vp, s. 59).

3.1.2 Aiempia laillisuusvalvontakannanottoja¹

Arvioitavanani on ollut suomenkielisen terveydenhuollon yksikön yksikielisesti englanninkielinen nimi Stroke Unit (dnro 4032/4/08). Tässä asiassa oikeusasiamiehelle antamassaan lausunnossa oikeusministeriö arvioi asiaa muun muassa kielilain 35 §:ssä säädetyn kansalliskielten käytön edistämisvelvollisuuden näkökulmasta.

Oikeusministeriö viittasi muun muassa siihen, että englannin kielen lisääntyntä käyttöä virallisissa yhteyksissä on pidetty huolestuttavana suomenkielisen ammattisanaston kehittymisen kannalta. Sillä, että viranomainen käyttää toiminnassaan vieraskielisiä nimiä kansalliskielten sijaan, voidaan ministeriön tuolloisen lausunnon mukaan katsoa olevan tietynlainen epäsuora vaikutus, joka saattaa tulevaisuudessa heijastua yhä enemmän myös muualla yhteiskunnassa esiintyviin käytäntöihin.

Totesin edellä mainitussa asiassa antamassani päätöksessä muun muassa seuraavaa:

Ainoastaan englanninkielisen nimityksen antamista viranomaiselle tai sen toimintayksikölle ja nimityksen esiintymistä sellaisenaan yleisölle suunnatussa tiedottamisessa voitiin arvostella usein perustein. Menettely ei ollut ensinnäkään sopusoinnussa sen perustuslaissa säädetyn lähtökohdan kanssa, että Suomen kansalliskielet ovat suomi ja ruotsi. Toiseksi menettely ei ollut kielilain nimenomaisen säännöksen tarkoittamalla tavalla omiaan vaalimaan maan kielellistä kulttuuriperintöä eikä edistämään molempien kansalliskielten käyttämistä.

¹ Ratkaisut on julkaistu oikeusasiamiehen verkkosivuilla (www.oikeusasiamies.fi).

Kolmanneksi menettely ei toteuttanut kielilain sääntöä siitä, että viranomaisen tulee toiminnassaan oma-aloitteisesti osoittaa yleisölle käyttävänsä viranomaisen virka-alueen mukaisesti määräytyvää kieltä. Neljänneksi menettely ei täyttänyt hallintolain vaatimuksia asianmukaisesta palvelusta ja neuvonnasta sekä ymmärrettävästä kielestä näissä yhteyksissä. Viidenneksi menettely ei ollut perustuslain edellyttämällä tavalla omiaan edistämään kielellisten perusoikeuksien ja hyvän hallinnon toteutumista.

Edellä todetusta seurasi, että Stroke Unit viranomaisen toimintayksikön nimityksenä ei ollut kielellisiä oikeuksia eikä hyvää hallintoa koskevan sääntelyn mukainen.

Olen lentokieltoaluetta osoittavan opasteen (No drone zone) kieltä koskevassa päätöksessäni (EOAK/4345/2017) arvioinut asiaa sekä kielilain että hallintolain näkökulmasta ja todennut hyvän hallinnon näkökulmasta seuraavaa.

Hallintolaki asettaa vaatimuksen viranomaisten käyttämän kielen selkeydelle ja ymmärrettävyydelle. Palveluperiaatteeseen kuuluva asianmukainen palvelu ja asiakkaiden tarpeista lähtevä asiakaslähtöisyys palveluiden järjestämisessä sekä neuvontavelvoitteen asianmukainen täyttäminen puolestaan edellyttävät selkeän ja ymmärrettävän kielen käyttämistä myös yleisölle suunnatussa tiedottamisessa, viestinnässä ja opastuksessa. Vaikka hallintolain hyvän kielenkäytön vaatimus koskee lähinnä kansalliskielten käyttämistä, perimmältään siinä on kysymys viranomaisten viestinnän ymmärrettävyydestä. Pelkästään englannin käyttäminen ei lähtökohtaisesti täytä tätä vaatimusta.

Arvioitavanani on ollut myös kysymys valtioneuvoston hankerekisterissä julkaistavien hankkeiden nimistä (EOAK/1167/2019). Eräiden oikeusministeriön hankkeiden nimet olivat vain englanniksi. Oikeusministeriön mukaan englanninkielisiin nimiin oli päädytty hankkeiden rahoittajatahon sekä kansainvälisten hankekumppaneiden ja yhteistyötahojen vuoksi. Kyseessä oli ministeriön mukaan lähinnä hankekumppaneiden ja muiden yhteistyötahojen sekä hankkeen rahoittajan käyttöön tarkoitettu tekninen työnimi. Ministeriö ei pitänyt hankkeiden nimiä kielilain tarkoittamina yleisön kannalta oleellisina tietoina.

Totesin päätöksessäni seuraavaa:

”Totean, että osuva hankkeen nimi voi jo itsessään olla hanketta valaiseva tieto, joka herättää hankkeita seuraavan henkilön mielenkiinnon ja ohjaa hänet perehtymään lähemmin niiden sisältöön. Viranomaisen toimeenpanemat hankkeet kuvaavat osaltaan sitä, mitä viranomainen tekee tai millaisia asioita sen toimialaan kuuluu. Jos kyseessä olisi vain viranomaisen sisäiseen työskentelyyn tarkoitettu hanke, josta ei julkaistaisi lainkaan tietoja yleisölle, hankkeen nimellä ei olisi yleisön kannalta käytännön merkitystä ja viranomaisella olisi tällöin laajempi vapaus valita käytettävä kieli. Nyt ei kuitenkaan ole ollut kyse tällaisista sisäisistä vaan hankerekisterissä julkaistuista julkisista hankkeista.

Ministeriön hankkeiden julkaisemisella hankerekisterissä edistetään viranomaistoiminnan avoimuutta ja yleisön tietoisuutta vireillä olevista hankkeista. Kyse on viranomaisten tiedottamisesta ja velvollisuudesta tuottaa ja jakaa tietoa. Tämä korostaa hankkeiden nimeämisen ymmärrettävyyden merkitystä niin asiasisällön puolesta kuin kielellisestäkin. Siksi ei ole vailla merkitystä se, miten viranomaisten hankkeet kulloinkin tapauskohtaisesti nimetään.

Asiassa ei ole tullut ilmi selkää oikeudellisesti sitovaa perustetta sille, miksi esimerkiksi hankkeisiin mahdollisesti sisältyvä raportointivelvoite kansainväliselle taholle ja siihen mahdollisesti liittyvä vieraan kielen käyttövelvoite jo sinänsä edellyttäisi kansallisella tasolla myös hankkeen nimeämistä vain vieraalla kielellä kansalliskielet sivuuttaen. Kansalliskielten perustuslaissa turvattu asema huomioon ottaen niiden syrjäyttäminen vaatisi mielestäni hyvin vahvan ja vakiintuneen oikeudellisen perusteen ja sen olemassaolon osoittamisen. Korostan myös sitä, että kansalliskielten vaalimista koskevan kielilain 35 §:n 3 momentin perusteluissa on nimenomaisesti viitattu säännöksen tarkoittamina erityistoimenpiteinä muun muassa molempien kansalliskielten käyttöön ja näkyvyyteen kansainvälisissä järjestöissä tai muissa kansainvälisissä yhteyksissä ja erikseen pidetty erityisen tärkeänä molempien kansalliskielten käytännön toimivuuden ja näkyvyyden takaamista Euroopan unionissa.

Johtopäätökseni on, että kaksikielisen valtion viranomaisen tehtäviin ja toimialaan kuuluvien yleisölle julkaistavien hankkeiden nimeäminen vain vieraalla kielellä

1. ei ole sopusoinnussa sen perustuslain 17 §:n 1 momentissa säädetyn lähtökohdan kanssa, että Suomen kansalliskielet ovat suomi ja ruotsi;
2. ei toteuta kielilain 23 §:n 2 momentin lähtökohtaa siitä, että kaksikielisen viranomaisen tulee palvella yleisöä suomeksi ja ruotsiksi ja viranomaisen tulee sekä palvelussaan että muussa toiminnassaan osoittaa yleisölle käyttävänsä molempia kieliä;
3. ei toteuta kielilain 32 §:n 1 momentin vaatimusta siitä, että valtion ja kunnallisen viranomaisen yleisölle suunnatussa tiedottamisessa on kaksikielisessä kunnassa käytettävä suomen ja ruotsin kieltä;
4. ei ole kielilain 35 §:n 3 momentin tarkoittamalla tavalla omiaan vaalimaan maan kielellistä kulttuuriperintöä eikä edistämään molempien kansalliskielten käyttämistä;
5. ei toteuta hallintolain 9 §:n vaatimusta ymmärrettävästä kielestä, mikäli henkilö ei osaa englantia;
6. ei ole perustuslain 22 §:n edellyttämällä tavalla omiaan edistämään kielellisten perusoikeuksien ja hyvän hallinnon toteutumista.”

3.2 Arviointi

Kielilaki asettaa kielellisen palvelun minimivaatimukset. Näin ollen sekä yksi- että kaksikielinen viranomaisena voi aina antaa parempaa kielellistä palvelua kuin kielilain minimivaatimukset edellyttävät. Tämä voi tarkoittaa myös esimerkiksi vieraskielistä asiakaspalvelua ja tiedottamista. Tällöin kyse on kuitenkin siitä, että vieraskielistä palvelua annetaan kansalliskielen tai -kielten ohella eikä se tai ne syrjäyttäen.

Kielilain 23 §:n 2 momentin perusteella kaksikielisen viranomaisen on kaikessa toiminnassaan osoitettava yleisölle käyttävänsä molempia kansalliskieliä. Tämä koskee mielestäni selvästi myös nyt esillä olevan kaltaisten viranomaisen toimialaan kuuluvien tapahtumien nimeämistä.

Tapahtuman nimeäminen ja nimen esillä pitäminen on myös osa tapahtumaa koskevaa tiedottamista. Ainoastaan poikkeuksellisesti esimerkiksi opasteissa voidaan kielilain mukaan kansalliskielet syrjäyttää kansainvälisen käytännön johdosta. Nyt ei käsitykseni mukaan ole kyse tällaisesta tilanteesta, eikä tapahtumaa ylipäätään ollut edes suunnattu yksinomaan ulkomaisille tahoille.

Katson kaiken kaikkiaan jäävän oikeudellisesti kestävästä vastausta vaille sen, miksi tapahtumaa ei ollut nimetty myös kansalliskielillä.

Edellä kohdassa 3.1 selostetun lainsäädännön ja aiemman laillisuusvalvontakäytännön perusteella johtopäätökseni on, että kaksikielisen kaupungin tapa nimetä järjestämänsä tapahtumakokonaisuus yksinomaan englannin kielellä (Helsinki Education Week)

1. ei ole sopusoinnussa sen perustuslain 17 §:n 1 momentissa säädetyn lähtökohdan kanssa, että Suomen kansalliskielet ovat suomi ja ruotsi;
2. ei toteuta kielilain 23 §:n 2 momentin lähtökohtaa siitä, että kaksikielisen viranomaisen tulee palvella yleisöä suomeksi ja ruotsiksi ja viranomaisen tulee sekä palvelussaan että muussa toiminnassaan osoittaa yleisölle käyttävänsä molempia kieliä;
3. ei toteuta kielilain 32 §:n 1 momentin vaatimusta siitä, että valtion ja kunnallisen viranomaisen yleisölle suunnatussa tiedottamisessa on kaksikielisessä kunnassa käytettävä suomen ja ruotsin kieltä;
4. ei ole kielilain 35 §:n 3 momentin tarkoittamalla tavalla omiaan vaalimaan maan kielellistä kulttuuriperintöä eikä edistämään molempien kansalliskielten käyttämistä;
5. ei toteuta hallintolain 9 §:n vaatimusta ymmärrettävästä kielestä, mikäli henkilö ei osaa englantia;

6. ei ole perustuslain 22 §:n edellyttämällä tavalla omiaan edistämään kielellisten perusoikeuksien ja hyvän hallinnon toteutumista.

4 TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.2 esittämäni käsityksen kansalliskielten syrjäyttämisestä tapahtuman nimeämisessä Helsingin kaupungin tietoon.

Tässä tarkoituksessa lähetän jäljennöksen tästä päätöksestäni Helsingin kaupungille edelleen asiassa selvityksen antaneen kasvatuksen ja koulutuksen toimialajohtajan tietoon saatettavaksi.

Samalla pyydän kaupunkia ilmoittamaan 31.12.2022 mennessä, mihin toimenpiteisiin päätökseni on antanut aihetta.